

bröllopstal.se

Kära Elin, kära Marcus,
kära vänner och familj,

tack för att jag får säga några ord i den här stunden,
under himlen, bland trädens sus,
mitt i det som redan känns som er plats på jorden.

Jag lärde känna er under studietiden,
och jag var den som råkade säga:
"Ni borde nog prata med varandra."

Det lät oskyldigt då.

Idag känns det som att ha vridit om en liten nyckel i rätt lås,
och en hel värld öppnade sig.

Ni möttes som volontärer på en musikfestival i Göteborg.

Det var nattpass, regn och kalla fingrar.

Inga stora gester,

inte ens en scen med strålkastare,

bara två människor som delade termoskaffe,

huvudlampor och ett skratt som höll värmen.

Jag minns hur ni berättade om hur tiden gick fortare den där natten,
trots regnet.

Hur man kan klicka mitt i det vardagliga,

mitt i det blöta och opretentiösa.

Det säger något viktigt om er:

Ni bygger er kärlek av det som faktiskt händer,

inte av det som måste se bra ut på bild.

Sen kom den första prövningen:

långdistans när Elin pluggade i Uppsala.

Ni blev experter på tåg, på kvällssamtal.

på att säga "vi ses snart" och göra ordet "snart" hållbart.

Det var inte romantiskt på filmvis,
men det var verkligt.

Ni tränade på att lita på varandra,
att planera,

att hålla riktningen även när man är på olika platser.

När ni väl flyttade ihop i Majorna
märktes det hur mycket ni lärt er.

Hemmet blev inte ett mål, utan ett verktyg,
en bas där man kan landa,
och sedan dra vidare tillsammans.

Maja, den lilla filuren med egen vilja,

kom in i ert liv och flyttade gränserna för vad tålamod betyder.

Katten som väljer sina människor.

Hon valde er.

Och man ser det än idag:

den där lilla familjen ni redan var,

innan vi fick samlas här och säga de stora orden.

Ni har alltid haft ett sätt att göra saker tillsammans
som är mer än bara gemensamma intressen.

Ni paddlar kajak, och det syns:

den stilla rytmen,

den lugna blicken man får när man lärt sig läsa vatten.

Ni renoverar second hand-möbler,

skruv för skruv, lager för lager.

Det kräver tålamod, lyhördhet,

en känsla för när man ska slipa lite till

och när man ska låta spåren vara kvar.

Och ni går på konserter – levande musik,

där man inte kan spola tillbaka,

där varje ton måste tas emot precis när den kommer.

Allt detta ni älskar att göra Skapa ditt eget personliga tal på brollopstal.se

är också allt det som ett äktenskap ofta består av:

rytm,

handlag,

närvaro.

Elin, du är eftertänksam, målmedveten och varm.

Du tänker klart även när andra famlar,

och du tänker färdigt även när vägen är krokig.

Det går inte att missa hur du ser människor,

hur du skapar rum där andra får vara sig själva.

Det är en sällsynt gåva.

Marcus, du är trygg, humoristisk och generös.

Du kan lätta upp en tung dag med en enda kommentar,

och du bär ansvaret utan att göra väsen av det.

Med dig i rummet sänks axlar.

Det är också en sällsynt gåva.

Tillsammans är ni något mer än summan av era egenskaper.

Ni är ett lugn och en riktning.

Ni har byggt det steg för steg:

ett vardagsrum i Majorna där skorna står på rad efter en regnig kväll,

ett torp i Sörmland där ni lärde er att lyssna på tystnad,

och en brygga i Dalarö –

gryning, beslutsamhet, hjärtslag.

Förlovningen var inga fanfarer,

men allt med den var klart:

ni valde varandra, inte bara för stunden,

utan för morgnarna som kommer efter,

för veden som ska staplas,

för paddelturen som blir längre än planerat,

för konserten där favoritlåten aldrig spelades

men kvällen ändå blev den bästa.

Jag ser hur ni möter livet Skapa ditt eget personliga tal på brollopstal.se

Ni stressar inte fram betydelse.

Ni skapar den,

genom att vara uppmärksamma,

genom att ge tid,

genom att hålla i det som betyder något

när allt annat drar åt andra håll.

Det är vackert.

Det är också robust.

Elin och Marcus,

ni vet redan att kärleken inte bara är känsla,

den är ett hantverk.

Precis som en gammal byrå man hittar på en loppis:

man måste titta noga, känna på virket,

veta vad som går att rädda,

vilka märken som bär en historia man vill ha kvar.

Man slipar, man väntar, man provar,

man går ifrån, man kommer tillbaka.

Och en dag märker man att ytan har börjat lysa,

inte trots sina spår - utan tack vare dem.

Så är det också med två människor som lovar varandra livet.

Det är inte att sudda,

det är att vårda.

Ett äktenskap är också som kajakpaddling.

Ni vet att det inte alltid är blankt vatten.

Ni vet hur man läser strömmen, hur man fördelar kraften,

hur man låter den ena ta mer i motvind

och den andra styra genom sundet.

Ni vet att man växlar mellan att prata

och att bara höra dropparna mot skrovet.

Det är ett tyst samspel som tar tid att lära,

och ni har redan lagt åren.

Och så musiken.

Ni två rör er genom livet som om ni visste
när refrängen kommer och när versen ska få vara mjuk.
Ibland är det ni som står nära scenen och sjunger med,
ibland sitter ni längst bak och bara lyssnar.
Ni vet att vissa låtar blir era inte första gången man hör dem,
utan den tjugonde,
när texten plötsligt säger något man själv hunnit ikapp.
Så är det med kärleken också:
den blir djupare när man levt tillräckligt för att förstå sin egen refräng.

Jag vill säga något om mod.

Det krävs mod att stå här och lova,
även när man älskar.
Det krävs mod att säga: jag väljer dig
även på dagar som inte doftar av sommar.
Ni har redan visat det modet.
Ni valde när det regnade.
Ni valde när tågen gick åt olika håll.
Ni valde när saker krävde fler verktyg än ni trodde fanns.
Och ni står här idag,
inte för att allt varit lätt,
utan för att ni tillsammans gjort det möjligt.

Till er, Elin och Marcus,
vill jag lämna tre enkla uppmaningar,
inte som regler,
utan som kompass.

För det första:

Fortsätt vara nyfikna på varandra.
Människan man älskar förändras,
inte för att hon sviker, utan för att hon lever.

Ställ frågorna ni inte ställt än.
Lyssna efter de svar som dröjer.

För det andra:

Bevara hantverket.

Gör de små sakerna ordentligt.

Duka, även när vardagen är trött.

Laga, även när nytt lockar.

Säg tack, även när det känns självklart.

Det bygger ett hem som håller.

För det tredje:

Välj ljuset.

I konflikter, i beslut, i säsonger.

Ni vet redan hur man väntar in gryningen.

Gör det igen när det behövs.

Välj den plats där man ser,

inte bara det som är, utan det som kan bli.

Elin,

Marcus,

ni bär redan många vittnesmål i er historia:

ett tält som höll i regnet,

en dörr som öppnats i Majorna,

en katt som förstår mer än hon låtsas om,

ett torp som fått nytt liv,

en brygga där dagen började om.

Låt dagens löften stå i det sällskapet.

Inte över, inte under,

utan mitt ibland allt ni gjort och allt ni ännu ska göra.

Titta på varandra en sekund till.

Se människan du väljer.

Inte idén, inte drömmen,

utan personen, med alla sina spår
Skapa ditt eget personliga tal på brollopstal.se
Det är det här ni säger ja till.
Det är det här som gör ja:et sant.

Tack för att jag fick vara den som en gång sa
"Ni borde prata."
Idag känns det som att ni aldrig har slutat.

Må er väg bli stadig,
er rytm fortsatt mjuk,
och ert hem fullt av musik,
ljus och värme.

Jag önskar er frid, kraft och glädje
i alla dagar som kommer.

Detta tal skapades med brollopstal.se. Svara på några frågor och generera ditt eget personliga tal nu på brollopstal.se

Skapa ditt eget personliga tal på brollopstal.se